

**Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Sąd Najwyższy (Poljska) 20. avgusta 2014 –
Polkomtel Sp. z o.o./Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej**

(Zadeva C-397/14)

(2014/C 431/14)

Jezik postopka: poljščina

Predložitevno sodišče

Sąd Najwyższy

Stranki v postopku v glavni stvari

Tožeča stranka in vložnica kasacijske pritožbe: Polkomtel Sp. z o.o.

Tožena stranka in nasprotna stranka v postopku s kasacijsko pritožbo: Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej

Udeleženka v postopku: Telekomunikacja Polska S.A. s sedežem v Varšavi (zdaj Orange Polska S.A. s sedežem v Varšavi)

Vprašanja za predhodno odločanje

1. Ali je treba člen 28 Direktive 2002/22/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 7. marca 2002 o univerzalni storitvi in pravicah uporabnikov v zvezi z elektronskimi komunikacijskimi omrežji in storitvami (Direktiva o univerzalnih storitvah) ⁽¹⁾ v prvotni različici razlagati tako, da dostopa do negeografskih številk ni treba omogočiti samo končnim uporabnikom iz drugih držav članic, ampak tudi končnim uporabnikom iz države članice vsakokratnega operaterja javnega komunikacijskega omrežja, zaradi česar za preverjanje izpolnjevanja te obveznosti s strani nacionalnega regulativnega organa veljajo zahteve, ki izhajajo iz načel učinkovitosti prava Unije in razlage nacionalnega prava v skladu s pravom Unije?
2. Če je odgovor na prvo vprašanje pritrdilen, ali je treba člen 28 Direktive 2002/22 v povezavi s členom 16 Listine o temeljnih pravicah razlagati tako, da je mogoče za izpolnitev obveznosti iz prvonavedene določbe uporabiti postopek, ki je za nacionalne regulativne organe predviden v členu 5(1) Direktive 2002/19/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 7. marca 2002 o dostopu do elektronskih komunikacijskih omrežij in pripadajočih naprav ter o njihovem medomrežnem povezovanju (Direktiva o dostopu) ⁽²⁾?
3. Ali je treba člen 8(3) Direktive 2002/19 v povezavi s členom 28 Direktive 2002/22 in členom 16 Listine o temeljnih pravicah ali člen 8(3) Direktive 2002/19 v povezavi s členom 5(1) Direktive 2002/19 in členom 16 Listine o temeljnih pravicah razlagati tako, da lahko nacionalni regulativni organ, da bi za končne uporabnike domačega operaterja javnega komunikacijskega omrežja zagotovil dostop do storitev, ki se opravljajo pod negeografskimi številkami v omrežju drugega domačega operaterja, določi načela za obračunavanje med operaterji za vzpostavitev klica tako, da uporabi tarife za zaključevanje klica, ki so bile za enega izmed operaterjev na podlagi člena 13 Direktive 2002/19 določene stroškovno naravnano, kadar je operater uporabo take tarife predlagal med neuspešnimi pogajanjmi, ki so potekala za izpolnitev obveznosti iz člena 4 Direktive 2002/19?

⁽¹⁾ UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 13, zvezek 29, str. 367.

⁽²⁾ UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 13, zvezek 29, str. 323.

**Pritožba, ki jo je Basic AG Lebensmittelhandel vložila 20. avgusta 2014 proti sodbi Splošnega sodišča
(šesti senat) z dne 26. junija 2014 v zadevi T-372/11, Basic AG Lebensmittelhandel/Urząd za
usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli)**

(Zadeva C-400/14 P)

(2014/C 431/15)

Jezik postopka: angleščina

Stranki

Pritožnica: Basic AG Lebensmittelhandel (zastopnika: D. Altenburg in T. Haug, odvetnika)

Drugi stranki v postopku: Urad za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli), Repsol YPF, SA.

Predloga

Pritožnica Sodišču predlaga, naj:

- odločbo Sodišča Evropske unije (Splošno sodišče) z dne 26. junija 2014 (zadeva T-372/11) razveljavi in zadevo vrne v razsojanje Splošnemu sodišču.
- toženi stranki naloži plačilo vseh stroškov v tem postopku.

Pritožbeni razlogi in bistvene trditve

Pritožnica izpodbija razlago opredelitve „distribucijskih storitev“ Splošnega sodišča, ki je predhodno pravno vprašanje v okviru presoje podobnosti storitev. Dalje pritožnica trdi, da je Splošno sodišče napačno opredelilo pravno podlago za presojo verjetnosti zmede glede zadevnih znamk, ki jo je nato opravilo.

Pritožnica poudarja, da je glavna naloga Sodišča Evropske unije zagotoviti enotno razlago koncepta in širine zadevnih storitev (C-418/02, točka 33 – Praktiker; združene zadeve od C-414/99 do C-416/99 Zino Davidoff in Levi Strauss, točki 42 in 43) in sodbe „IP-Translator“ (C-307/10 z dne 19. junija 2012) pri čemer „morajo biti proizvodi in storitve objektivno opredeljivi, da lahko izpolnijo funkcijo znamke kot označbe izvora“, in Sodišče Evropske unije prosi za „dovolj točno in jasno“ opredelitev „distribucijskih storitev“.

Pritožnica meni, da ima „distribucijska“ storitev zelo ozek pomen in zajema zgolj dejavnosti „transporta; pakiranja in shranjevanja/skladiščenja blaga“, ne pa storitev „trgovine na drobno in debelo“. Pritožnica poudarja tudi, da je Sodišče v sodbi „Praktiker“ pojasnilo, da je cilj „trgovine na drobno (razred 35), v nasprotju s storitvami iz razreda 39, prodaja blaga potrošnikom, pri čemer ta dejavnost zajema „*inter alia*“ izbiro nabora proizvodov za prodajo in ponudbo drugih storitev, ki bodo končnega potrošnika privedle do sklenitve posla z zadevnim trgovcem, in ne s konkurentom“.

Pritožnica meni, da se splošne klasifikacije „distribucije“ v razred 39 Nicejske klasifikacije ne sme zanemariti, saj je Sodišče Evropske unije v sodbi Praktiker izrecno poudarilo svojo razlago, pri kateri je upoštevalo pojasnilno določbo 35 Nicejske klasifikacije (C-418/02, odstavek 36).

Odločbo Splošnega sodišča naj bi bilo zato treba razveljaviti in jo vrniti v razsojanje.

Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Nejvyšší soud České republiky (Češka republika) 25. avgusta 2014 – Marie Matoušková, sodna pooblaščenka v zapuščinskem postopku, proti Misha Martinus in Elisabeth Jekaterina Martinus, ki ju zastopa David Sedlák kot skrbnik; Beno Jeriël Eljada Martinus

(Zadeva C-404/14)

(2014/C 431/16)

Jezik postopka: češčina

Predložitevno sodišče

Nejvyšší soud České republiky